

Между имъ, — и трепти вълшебния му блясъкъ
Надъ морските вълни и на приморский пясъкъ, —
Тукъ трепва катъ рубинъ, а тамъ като емалъ...
И Стамбулъ долу тамъ, съ кипежъ не заглъхналъ,
Намръщенъ се тъмней; катъ призрачни виденья,
Бдѣтъ неподвижно тамъ сараи и строенья;
И хора покрай тяхъ съглеждатъ се едвамъ —
Катъ бубулечици шовръкатъ самъ и тамъ...

Тогазъ Абубулахъ обърна къмъ небето
Замаенъ погледъ и, съ десница на сърцето,
Въвъ кротка си душа съ благоговееенъ страхъ,
Възкликна: «О Аллахъ, непостижимъ Аллахъ!
Душа ми, изворъ на съмнение жестоко,
Ти съ бодрия си дѣхъ облъхна. Яснота
Е пакъ предъ погледа. И ето отъ високо
Азъ виждамъ: всичко е блянъ тъменъ, суета...
Прости ни, о Аллахъ, намъ църви непотребни!
Намъ разума ни го привързватъ само дребни
Дела и помисли, — и отъ небесний сводъ
Отвели погледи, на земния животъ
Ний се вардаляме въвъ залисите груби —
Въ които твоето величие се губи.»

А на джамията средъ сенчестия дворъ
Метачи двама се запряха съ тарга торъ.
Едина съ вирната глава къмто небето —
Пошепна: «Я вижъ тамъ, хе тамъ на минарето,
Халиле, виждашъ ли? — ти виждашъ по-добре,
(Халилъ разсеяно нататъка се взре,
Ръка подплесналъ на изправената тарга) —
Какво е?» — Виждамъ зеръ. Какво ще бѣде — гарга!